

LBRIS

We know
books

Doina Pană

Confesiunile unui ministru otrăvit

LETRAS
Promovăm autorii români

1. Linia imaginară

În majoritatea conflictelor interpersonale, mai devreme sau mai târziu, apare reproșul: te-ai schimbat! Mă amuz de fiecare dată când aud, pentru că pe parcursul vieții, fără să ne propunem, fiecare dintre noi se schimbă continuu. Atât de mult, încât, dacă ești corect cu tine însuși și îți faci o analiză cinstită a evoluției gândirii tale, ajungi la concluzia stupefiantă că tu cu tine, cel din urmă cu 30 de ani, nu te-ai înțelege!

Pe lângă această schimbare treptată a fiecăruia dintre noi, generată de multitudinea de experiențe acumulate, există și evenimente singulare, traumatizante, care ne schimbă brusc și major. De exemplu: rezultatul unei analize medicale care va veni peste patru săptămâni și care-ți va indica dacă trăiești sau mori! Efectul celor patru săptămâni asupra ta poate fi devastator. Poți deveni o persoană foarte egoistă sau, dacă ai tăria să accepți că totul este în mâna lui Dumnezeu, care te iubește și te ajută, devii mai bun!

Se spune că, în viață, moartea este singura certitudine. Da, este o certitudine, dar, până la ea, există și certitudinea schimbării noastre de-a lungul vieții. E-adevărat, modul în care ne schimbăm depinde doar de noi, de sufletul, mintea și caracterul fiecăruia dintre noi. Pe scurt, există un autocontrol al fiecăruia dintre noi asupra propriei schimbări!

Cum? Suntem fiinte sociale și calitatea drumului vieții noastre depinde foarte mult de interacțiunea permanentă cu cei din jurul nostru, dar nimic nu este un dat. Depinde doar de noi, de fiecare, cât de mult această interacțiune ne influențează în bine sau în rău schimbarea personală. Chiar dacă nu putem permanent, putem periodic să tragem o linie imaginară și să analizăm cât de benefici pentru evoluția personală ne sunt cei din jurul nostru. Apoi, să avem tăria să ne desprindem de toți cei care ne dăunează modului în care evoluăm. Chiar dacă desprinderea poate însemna uneori suferință! Este singurul mod în care ne putem „controla” benefic propria schimbare.

Este concluzia mea, prieteni, după o viață în care, neconștientizând decât târziu toate acestea, am suferit mult.

Ce m-a ajutat ca în permanenta mea schimbare să rămân totuși un om profund bun, chiar dacă mulți dintre cei cu care m-am intersectat și chiar i-am ajutat de-a lungul vieții mi-au făcut rău, unii încercând chiar să mă omoare? În primul rând, faptul că l-am descoperit cu adevărat pe Dumnezeu! Apoi că, după multe dezamăgiri, am început să trasez periodic linia imaginară și să mă desprind rând pe rând de toți cei care dăunau evoluției armonioase a sufletului meu.

Spre finalul anului 2019, linia imaginară mi-a indicat clar că a venit momentul să mă desprind nu doar de una sau de mai multe persoane din jurul meu, ci de întregul mediu în care munceam și trăiam de opt ani. Mai precis, linia imaginară mi-a indicat clar că trebuie să pun punct carierei mele politice care, de altfel, m-a condus, teoretic, la un mare succes: deputat în două mandate și ministru în trei guverne. Privit din afară, pare „uau”! Stârnește invidii! Ce-a însemnat, cu adevărat, din interior?

În paginile următoare intenționez să împărtășesc, cu voi toți, totul. Tot ce a făcut ca după 17 ani de politică, cu un parcurs până la demnități publice de înalt nivel, să ajung să plec ca de pe front, cu răni foarte adânci, atât fizice, cât și sufletești!

2. Percepția

De meserie, sunt inginer electrotehnist. Am făcut facultatea la vremea la care, fiind considerată o facultate grea și o meserie pentru bărbați, erau atât de puține studenți la Politehnică, încât era foarte gustată gluma: „Are mama două fete, una-i frumoasă și una-i la Politehnică”. Pe mine mă amuza gluma pentru că, deși mama mea chiar avea două fete, și eu eram frumoasă. N-o spun ca să mă laud, ci ca să-mi înțelegeți una dintre marile frustrări din tinerețea mea: deși am fost tot timpul premiantă, nimeni nu mă complimenta cât sunt de deșteaptă, ci toată lumea aprecia cât sunt de frumoasă! Acum, dacă stau și analizez, chiar cred că, inconștient, principalul motiv pentru care am optat pentru Politehnică a fost ca să schimb percepția. Dacă am reușit? Evident că n-am reușit. „Deșteptăciunea” a rămas tot pe locul al doilea!

Mai târziu, am realizat că e normal, pentru că „frumusețea sare-n ochi” și, deși este nedrept, să fii frumos îți aduce din start avantaje în viață: pe oricine necunoscut îl abordezi, te ascultă cu plăcere, într-un grup devii fără eforturi centrul atenției, ți se caută compania și pot continua cu exemplele până la faptul că și elevii (după doi ani ca inginer în fabrică, 30 de ani am fost profesor într-un colegiu tehnic) se comportă mai atent, chiar învață mai bine, cumva de dragul tău, să nu te dezamăgească. Consider că e valabil pentru orice loc de muncă, din toate domeniile de activitate.

E nedrept, dar nu profund nedrept, pentru că frumusețea nu este suficientă. Ea doar deschide mai ușor căile, însă, dacă nu e dublată de muncă, de seriozitate și, mai ales, de dragoste de semeni, căile se închid! Mai mult, devine o frumusețe vulgară, care nu doar închide căi, dar generează și antipatie. Există, în acest sens, atât de multe exemple publice sau din viața de zi cu zi a fiecăruia dintre noi.

În politică, chiar există studii care arată că, la nivelul alegătorului, contează mult cum arată candidatul. Da, contează ca primă impresie, dar nu suficient pentru a obține votul! Votul se dă pentru percepția întreagă pe care o are alegătorul despre candidat.

În politică am intrat târziu, la vârsta de 46 de ani. Când mi s-a făcut invitația, mi s-a părut o glumă proastă. Departamentul de a fi atât de mizerabilă cum a ajuns politica acum (și, din păcate, constat că degradarea continuă asimptotic!), o percepeam ca o lume murdară, în care n-aș avea ce căuta. Mai mult, președintele partidului în care eram invitată era Adrian Năstase, prim-ministru la final de mandat la acea vreme, pe care când îl vedeam la televizor, schimbam canalul! De ce? Pentru că percepția mea despre el indica doar aroganță și suficiență. Mult mai târziu, peste ani, am realizat că era, de fapt, un intelectual rafinat și că a fost un foarte bun prim-ministru.

Revenind, evident că am refuzat elegant invitația, motivând că nu am timp de politică. Fapt real, de altfel. Soțul meu murise de o jumătate de an și, doar din salariul de profesor, nu puteam să-mi țin băiatul la facultate în Cluj. Zilnic, după orele de școală până seara, dădeam meditații la matematică. Da, Klaus Iohannis a avut maaare dreptate: am fost unul dintre zecile de mii de profesori care au avut nu ghinion, ci maaare ghinion! Deși dădeam meditații la matematică

– materie foarte solicitată, și asta foarte mulți ani la rând (eram cotate ca un meditator performant) –, n-am reușit să-mi iau șase case! Am reușit doar să-mi țin băiatul în facultate fără să simtă că e orfan și din motive financiare iar, la finalul ei, să-i ofer cadou o mașină Fiat cu două uși, cumpărată la mâna a doua cu 5.000 de euro.

Afirmația lui Klaus Iohannis cum că și-a cumpărat șase case din meditații, făcută când eram deja om politic, în fața unei țări întregi, inclusiv a peste 100.000 de profesori care știau exact cât se poate câștiga din meditații, a fost pentru mine primul șoc legat de până unde se poate ajunge cu minciuna și tupeul în politică!

Revin la ianuarie 2004, la invitația de a intra în politică. Evident că ea a fost reiterată chiar la nivel de „greii” județeni ai partidului, care au venit și cu oferta care să compenseze material reducerea numărului orelor de meditații pentru a putea aloca timp muncii de partid: să fiu pe un loc eligibil pe lista de candidați pentru Consiliul Județean la alegerile din primăvara lui 2004, adică să devin consilier județean, funcție remunerată. Mi s-a explicat că au nevoie acolo de oameni cu experiență administrativă, ceea ce eu demonstrasem că am, fiind deja cunoscute rezultatele mele administrative, ca director într-o școală mare și complicată.

Surprinsă la început de insistențele lor, mi-am dat seama apoi de adevăratele lor calcule, politice, evident, care indicau că aș fi o achiziție bună, chiar foarte bună pentru partid.

În primul rând, aveam deja un electorat al meu, pentru că lucram deja de 20 de ani într-un mare liceu și eram apreciată de mii de absolvenți, plus părinții aferenți (relația mea cu elevii era de notorietate ca fiind foarte bună), eram formator la nivelul județului pentru școlile PHARE, eram cunoscută și prin intermediul presei locale pentru rezultatele anuale la olimpiadele naționale ale elevilor

mei și, nu în ultimul rând, pentru proiectele PHARE prin care reușisem să reabilitez clădirea atelierelor școlare și să dotez la standarde foarte înalte laboratoarele școlii mele. În plus, n-aveam nicio constrângere familială de timp, băiatul meu fiind plecat la Cluj. Și, da, încă eram o femeie frumoasă. Pe scurt: aduceam plusvaloare organizației județene a partidului și mă încadram și în portretul robot al candidatului cu șanse mari în politică!

Mărturisesc că mi s-a părut tentant să fiu unul dintre cei care prin votul lor în Consiliul Județean vor hotărî dezvoltarea județului pentru următorii patru ani, dar nu puteam scăpa de percepția unei lumi murdare în care ar fi trebuit să-mi desfășor activitatea.

M-am eschivat, încă o dată, invocând faptul că trebuia să mă consult cu băiatul meu la sfârșit de săptămână, când, de regulă, venea acasă. Eram sigură că răspunsul final va fi NU pentru că știam că și percepția lui despre clasa politică românească coincidea cu a mea.

N-am vorbit cu nimeni din anturajul meu, în schimb, din curiozitate, i-am întrebat pe elevii mei ce părere au dacă m-aș implica în politica locală. Răspunsul lor unanim m-a uimit pentru că a fost DA, evident, majoritar cu precizarea „dacă acest lucru ajută școala”.

Vineri seara, când i-am cerut părerea băiatului meu, răspunsul lui m-a descumpănit complet:

„Sfatul meu e să accepți, îți va prinde bine, te va obliga să socializezi. Ești o ființă sociabilă, nu poți să parcurgi la nesfârșit doar traseul școală-casă. Știu părerea ta despre politică, coincide cu a mea, dar mai știu și că răul se dezvoltă când binele stă deoparte. Du-te și fi binele, iar dacă nu reușești, gândește-te că e ca și cum te-ai urcat într-un tren: nu-ți convine, cobori la prima”.